

я подъ ржка и я завеждатъ въ бюфета, дѣто почватъ да я утѣшаватъ. Слѣдъ като пада завѣсата, Ст. М. Поповъ се омива набързо, облича се и отива въ бюфета, за да цѣлуне ржка на старата Х. Димитрова майка. „Едно чадо, каза ми тя, съмъ родила и загина въ битката юнашки, ти го съживи тази вечеръ прѣдъ очитѣ ми. Дай, синко, вмѣсто него, тебе да цѣлуна! Като изговори съ разтреперанъ гласъ тия думи, старата Х. Димитрова майка ме цѣлуна нѣколко пѣти по челото (стр. 34).

Слѣдъ свършека на всѣко прѣдставление румелийската трупа давала жива картина или декламация. Така слѣдъ прѣдставлението на *Ст. Караджата*, Ст. М. Поповъ издекламиралъ *Опѣченицитѣ на Шипка* отъ Вазова така сполучливо, че билъ викана три пѣти на сцената да го декламира.

Въ Сливенъ, за да съдѣйствува за развитието на театралното дѣло, той поправилъ една изтрита декорация, прѣдставляваща гора, за което не взелъ никакво възнаграждение. Това само е достатъчно, за да засвидѣтелствува, че и по-рано интереса къмъ театъра е билъ голѣмъ, че и по-рано сж давани прѣдставления отъ гражданитѣ. Посѣщението на румелийската трупа има голѣмо значение за сливенци, защото отъ нея тѣ сж почерпили примѣръ и насърчение за напрѣдка на своето изкуство. Тая трупа вече се явява съ по-добръ нареденъ артистиченъ персоналъ, състоящъ се отъ мъже и жени, съ по-богата сценировка и съ по-голѣми приспособления. Естествено, всичко това е влияло върху гражданитѣ и ги накарало да замислятъ (1888 г.) построяката на театраленъ салонъ, по удобенъ отъ казармата — идея, която се осъществява едва въ 1898 година.
